

Prologas

Naktis į antradienį, gegužės 29

USB laikmena mirksėjo raudonai. Iš garsiakalbių sklido lenkiškas rokas. Viktoras, kovodamas su miegu, pagarsino muziką. Šalia sėdėjo Tomašas, koją užsikėlęs ant prietaisų skydelio. Rūkydamas žolę, jis spragsėjo į ritmą pirštais. Ačiū Dievui, bent burną laikė užčiauptą. Dainuoti jam tikrai nelabai sekėsi.

Viktoras spustelėjo stabdžių pedalą. Naujojo „Volvo“ visureigio žibintai apšvietė tamsoje slypinčius stačius pakrantės uolų akmenis. Kelias vinguriavo palei uolėtą krantą, todėl Viktorui teko būti velniškai atsargiam, kad automobilis neimtų slysti ir nepadarėtų avarijos. Ypač čia, Kaliningrado srityje esančiame Rusijos eksklave, besiribojančiame tik su Baltijos jūra, Lenkija ir Lietuva, tikrai nesinorėjo susidurti su policija. Geriau tegu nesužino, ką jie vežė. Laimei, liko vos penkiasdešimt kilometrų, ir jie pasieks Lenkijos sieną. Tada rusai galės papūsti jiems į uodegą.

Staiga Tomašas sustingo ir, išpūtęs dūmus, pasilenkė prie priekinio stiklo.

Viktoras pažvelgė į jį ir paklausė:

— Kas?

Tomašas luktelėjo, kol išsisklaidė dūmai, tada pirštu bakstelėjo į šoną.

— Kas? — nervingai klustelėjo Viktoras. — Ar vėl vaidenasi?

— kažkas ten, priekyje.

— Taip, Kaliningrado uostas.

— Ne, idiote! Ten, anapus!

Viktoras žvilgtelėjo į šoną. Priekyje plytėjo uostas su tamsiai raudonomis šviesomis nutviekstais kranais ir laivų dirbtuvėmis.

Visa kita slėpėsi migloje, besiskverbiančioje nuo jūros. Bet didžiulės įlankos viduryje kažkas tikrai buvo.

Viktoras atleido greičio pedalą, automobilis sulėtėjo. Žvilgtelėjęs į galinio vaizdo veidrodėlį, įsitikino, kad šiame pakrantės kelyje jie visiškai vieni. Pasukęs į kelkraštį, sustojo ir nuleido šoninį langą. Į vidų pūstelėjo vėsus vėjas.

Maždaug už penkių šešių metrų nuo kranto vandenyje plūduriaivo konteinerinis laivas degančiais deniais. Jis pavojingai sviro į šoną.

— Po velnių! — šūktelėjo Viktoras.

Neatrodė, kad gelbėtojų laivai plauktų iš uosto, nors pakrantės apsauga jau turėjo pastebėti gaisrą. Bet juk Rusijoje niekada negali būti tikras, ar valdžia nesugalvojo tyčia nuskandinti laivo.

— Kas atsitiko? — sumurmėjo nuo galinės sėdynės.

— Miegok toliau! — tarė Viktoras.

Tomašas jau lipo lauk. Apibėgęs aplink automobilį, nusiropštė uolomis prie vandens, kur bangos plakė pakrantės akmenis. Išlipo ir Viktoras. Abu atsistojo greta. Vienu metu išsitraukė mobiliuosius telefonus, priartino vaizdą ir ėmė filmuoti gaisrą. Laivas ant vandens tikrai ilgai neišsilaikys.

— Ne kasdien pamatysi tokį vaizdą, — sumurmėjo Tomašas. Taip, įspūdingas įrašas. Atvažiavo pačiu laiku.

Po kurio laiko Tomašas pasuko telefoną į šoną ir nufilmavo blizgantį juodą jūros vandenį.

— Ką darai? — paklausė Viktoras.

— Pažiūrėk, ten kažkas plaukia.

1 DALIS

Po šešių dienų

Sekmadienis, birželio 3

Vakare

Martenas S. Sneideris stovėjo savo namų vonioje. Jis nuleido mobilųjį. Ką tik įvyko labiausiai jį sukrėtęs pokalbis telefonu. Pulsas daužėsi, smilkiniuose mušė. Ranka drebėjo.

Sabina!

Atsisėdęs ant vonios krašto, atlaisvino kaklaraiščio mazgą. Įsistebeilijo į ginklą ant stalelio šalia vonios. *Po perkūnų!* Juk vamzdis jau buvo burnoje. Per plauką vos nenuspaudė gaiduko. Dabar pažvelgė į duris. Už jų gailiai inkščiantis Vincentas beviltiškai draskė letenėle medieną. Tikriausiai nujautė, ką jis rezga.

Nuslinkęs linkstančiomis kojomis Sneideris atidarė vonios kambario duris. Ten tupintis basetas iškart prikišo snukutį jam prie kojos.

— Taip, seniuk, viskas gerai, niekur neišeisiu.

Pakasęs šuniui galvą, pajuto, kad pirštai šalti kaip ledas.

Tada nušlubčiojo į svetainę. Keista, bet pojūčiai buvo pernelgyg sustiprėję. Viską tarsi matė sulėtintai, o kvapai, garsai ir skoniai netikėtai paastrėjo. Taip nesijautė niekada gyvenime, nė vienoje situacijoje, net kai vos išvengė mirties. Galbūt todėl, kad šįkart pats buvo nusprendęs nuspausti pistoleto gaiduką. Tai buvo *jo* sprendimas pasitraukti iš gyvenimo, bet šis skambutis viską pakeitė iš pagrindų.

Vincentas nusekė iš paskos į svetainę. Šuo nepalietė nei šlapio, nei sauso ėdalo, kurį Sneideris jam buvo palikęs. Jis iš karto pajuto, kad kažkas ne taip. Dabar tupėjo šalia kaip ištikimas sarginis šuo. Kilstelėjo ausis. Sneideris taip pat išgirdo automobilį ir žingsnius ant žvyrkelio. Po akimirkos sučirškė durų skambutis.

Žvilgtelėjęs pro užuolaidą, jis pamatė šviesių daktarės Kari-

nos Ros plaukų kuokštą. *Tik to betrūko!* BKA* psychologės jis mažiausiai pasigedo. *Puikus laikas!*

— Sekundėlė! — šūktelėjo jis, žinodamas, kad niekaip nepavyks jos atsikratyti.

Kol viešnia trypčiojo lauke, Sneideris nušlubčiojo prie vonios ir nuplėšė ant durų užlipintą lapelį.

Atidarykite atsargiai.

Suglamžęs sugrūdo raštelį į kelnių kišenę. Tada nuslinko atgal į svetainę. Tiesą sakant, jam vis dar reikėtų vaikščioti su lazda. Juk vos prieš šešias dienas Kaliningrado rajoninėje ligoninėje atlikta klubo srities operacija. Bet kuo anksčiau pavyks vaikščioti normaliai, tuo bus geriau. Su keliomis tabletėmis nuo skausmo galima kaip nors išgyventi.

Daktarė Karina Ros pravėrė duris ir jau stovėjo prieangyje. Vilkėjo puošnų tamsiai mėlyną kelnių kostiumą, po pažastimi buvo pasikišusi segtuvą.

— Tik nešaudykite! Čia aš! — šūktelėjo ji. — Buvo atrakinta. Ar galiu įeiti?

— Jūs jau įėjote, — sumurmėjo Sneideris.

— Ar vakarais namai visada atrakinti?

Sneideris pakreipė galvą.

— Kodėl klausiate?

— Tiesiog taip. Gyvenate vienas, atokiai nuo žmonių, prie pat miško... Ir jūs, nors vis susiduriate su žudikais, paliekate duris atrakintas?

Tik tada, kai noriu, kad kas nors įeitytų vidun neišlaužęs durų, pagalvojo jis.

Ji žengė tolyn. Sustoję prie masyvaus ažuolinio valgomojo stalo.

— O čia gražu, — pagyrė, nužvelgdama kaimišką interjerą. — Sena sodyba?

* Federalinis kriminalinių tyrimų biuras (toliau tekste vartojamas trumpinys BKA) — čia ir toliau vert. past.

— Buvęs malūnas, pro namą teka upelis, apačioje išlikęs malūno akmuo. Bet jūs pavėlavote — ekskursija vyko praėjusį savaitgalį.

Psichologė nusišypsojo.

— Nė nežinojau, kad mokate juokauti.

— Tai dabar žinote. Baikime tas tuščias kalbas. Ko atėjote?

Moteris dirstelėjo į basetą, kuris tupėjo tarp jų ir, tarsį norėdamas apsaugoti Sneiderį, smalsiai žiūrėjo į viešnią.

— Ar šuo kanda?

— Tik tada, kai kas nors apie jį kalba trečiuoju asmeniu.

Daktarė Ros vėl pabandė nusišypsoti. Tada iš segtuvo išsitraukė laišką.

— Jūsų prašymas atleisti iš darbo, — paaiškino ji.

Sneideris nustebeš kilstelėjo antakį.

— Vos prieš valandą palikau jį BKA.

— Žinau, — atsakė Ros. — Personalo skyrius užsiėmęs kažkokiais IT dokumentų valdymo reikalais, todėl iš karto apie prašymą informavo mane.

— Sekmadienio vakare?

— Jie nerimavo ir norėjo sužinoti, ar aš apie tai ką nors žinau. Man tai buvo naujiena. Taigi atvykau pas jus. Dėl visa ko mane palydėjo BKA pareigūnas. Niekada nežinosi, ar jums kas nors neįnutiko...

Sneideris pažvelgė pro langą ir už kelių metrų nuo namo pamatė automobilį. Prie vairo iš tiesų sėdėjo uniformotas vyras. Sprendžiant iš niūrios veido išraiškos, jis buvo iš pastatų apsaugos tarnybos.

— Dinkite! Turiu reikalų.

— Oi? Ir kokių? — Ros dirstelėjo į popierių ir garsiai perskaitė: — Prašau nedelsiant patenkinti mano prašymą atleisti iš tarnybos. Dabartinėmis aplinkybėmis toliau dirbti negaliu. Paskutinį neišmokėtą atlyginimą perveskite Nemeč šeimai Miunchene. —

Psichologė kilstelėjo akis. — Trys trumpi konkretūs sakiniai, — pridūrė ji.

— Negi iš manęs tikėjotės ko nors kito?

— Ne. Bet formuluotė kelia nerimą, — patikino ji, kišdama dokumentą į segtuvą. — Ar daug metų praleidęs BKA galite parašyti tik tris sakinius? Ir daugiau nieko?

— Kam tuščiai švaistytis žodžiais?

— Atrodo, po nesenu įvykių nuo visko atsiribojote. Ar praradote motyvaciją dirbti?

— Kaip įžvalgu.

Sneideris įrėmė rankas į klubus ir įdėmiai pažvelgė į psichologę. *Užsispyrusi, taip lengvai neišeis.*

— Trys artimiausi bendradarbiai mirė, — galiausiai prabilo jis. — O ilgametė draugystė su viršininku dužo į šipulius.

Ji supratingai palingavo galva.

— Kai vienu metu griūva daug gyvenimo ramsčių, net ir stipriausia psichika gali neatlaikyti.

— Liaukitės cituoti antrarūšę dalykinę literatūrą.

— Žinau. Atsiprašau. Pats studijavote psichologiją ir turite daugiau patirties nei aš, bet net tokie žmonės kaip jūs... o gal būtent *tokie kaip jūs* kartais turėtų priimti pagalbą iš šalies.

— Todėl ir atvykote?

Ji linktelėjo ir pažvelgė į tris vokus ant stalo tarp žvakidės ir peleninės. Jai nespėjus gerai išžiūrėti, kam adresuoti laiškas, Sneideris sugriebęs įsikišo juos į kelnų kišenę.

— Ar tai atsisveikinimo laiškas? — paklausė ji be užuolankų.

— Kodėl taip manote?

Ji susiraukė ir dirstelėjo vonios pusėn. Durys buvo praviros. Psichologė aiškiai matė staliuką šalia vonios ir ant jo gulinį ginklą. *Vervloekt!** Ji vėl pažvelgė į Sneiderį.

— Ketinote nusižudyti, tiesa?

* Prakeikimas! (Nyderl.)

— Nesąmonė! — susiraukė jis.

— Manęs neapgausite.

Jau pastebėjau.

— Be to, viskas, ką čia aptariam, liks paslapyje.

— Kaip jautru, — giliai atsiduso jis. — Bet mes neturime apie ką šnekėti.

— O aš manau priešingai. Ar galiu atsisėsti?

— Ne.

— Gerai, tuomet pastovėsiu, — tarė ji drebančiu balsu. — Abu žinome, kad jau ketinate pasitraukti iš gyvenimo. Panašu, atvažiavau kaip tik laiku.

— Tik jau per daug nesididžiuokite išvalgumu.

— Na, nesijaudinkite, taip tikrai nesielgsiu. Tačiau įdomu, kodėl sureagavote į mano skambutį ir neįvykdėte ketinimų iki galo.

Sneideris prikando lūpą.

— Gerai, sėskitės, — atsiduso jis, įsitaisydamas ant kėdės prie stalo.

Moteris atsisėdo priešais jį.

— Ką tik telefonu bendravau su Sabina Nemeč.

Psichologė Ros nustebusi pažvelgė į Sneiderį.

— Norite pasakyti, mintyse... fantazijų pasaulyje?

Ji kilstelėjo galvą, tarsi bandydama užuosti marihuanos dūmų kvapą. Bet nieko įtartino nebuvo.

— Ne, iš tikrųjų. Manau, tai buvo ji...

Ne, esu tuo visiškai tikras.

— Maniau, ji...

— Ir aš taip maniau, bet, regis, Kaliningrado įlankoje ji su laivu nenuskendo. Kažkaip išsigelbėjo iš liepsnojančių nuolaužų.

— O kodėl paskambino tik dabar? Po savaitės?

— Jei tik žinočiau! — sugniaužė jis kumštį. — Ji nedaug tepasakė... Kad nežino, kur esanti, ir kad turėjo vienintelę galimybę paskambinti. Tada ryšys nutrūko.

— Ar esate įsitikinęs, kad jūs?..

— Taip, *vervloekt*, esu visiškai tikras, kad nesapnuoju.

— Gerai, nusiraminkite, — švelniai pasakė ji. — Ar bandėte su ja dar kartą susisiekti?

— Ekране numerio nebuvo matyti.

— Gal kas nors iškrėtė pokštą?

— Tai būtų be galo šlykštus juokelis.

— Kai kurie žmonės yra linkę taip elgtis. O jūs turite daug priešų — netgi tarp BKA kolegų, — priminė ji.

Sneideris papurtė galvą.

— Ne, tai tikrai buvo ji! Net kreipėsi antruoju vardu.

— Turite omenyje tą S inicialą?

Jis vėl linktelėjo.

— Nedaug kas jį žino. Matyt, nenorėjo švaistyti brangių sekundžių, įrodinėdama tapatybę.

— Puuuuh... — sunkiai atsiduso daktarė Ros. — Suprantu. Ir ką dabar darysime?

— *Mes?* — atsistojo jis. — Jūs dabar išeisite!

— Bet gal galėčiau kaip nors padėti?

Sneideris prikando apatinę lūpą.

— Taip! — parodė jis į moters aplanką. — Suplėšykite prašymą atleisti iš darbo. Ir nuvežkite mane į Vysbadeną. Turiu skubėti į BKA. Man kuo greičiau reikia naujos tyrėjų komandos.

Važiudamas automobiliu į BKA, Sneideris kelis kartus paskambino telefonu ir nusiuntė trumpą „WhatsApp“ žinutę Sabinos Nemeč kurso studentams iš BKA akademijos. *Po dvidešimties minučių — Teismo medicinos instituto rūsyje. Dalyvauti būtina.* Tada nuskubėjo į kabinetą pasiimti tarnybinio pažymėjimo ir atsarginių „Glock“ pistoleto šovinių. Tyliai judančiu taksi elektromobiliu nuvažiavo į Teismo medicinos institutą, kur studentams surengė nedidelį tinkamumo užduotims testą.

Po pusvalandžio jau sėdėjo tame pačiame taksi ir važiavo į Hohenšteiną už septyniolikos kilometrų į šiaurę nuo Vysbadeno. Ten buvo Georgentalio golfo aikštynas. Nors sekmdienio vakarą, truputį po septintos valandos, aikštynas jau turėtų būti seniai uždarytas, Sneideris išsiaiškino, kad ten ką tik baigėsi privatus golfo turnyras. Kiekvienas klubo narys, turintis pinigų, galėjo išsinuomotuoti aikštyną penkioms valandoms. Būtent prokuroras Frankė galėjo susimokėti už tokią paslaugą.

Įžengęs į pastatą, Sneideris nužingsniavo tiesiai prie registratūros ir numetė ant stalo tarnybinių pažymėjimą.

— Kur galėčiau rasti prokurorą Frankę?

Jaunas vyras ilgai žiūrėjo į BKA logotipą, tarsi abejotų jo tikrumu. Tada galiausiai pakėlė galvą.

— Aikštyne.

— Žmogau, tiek žinau pats. Antraip manęs čia nebūtų, — sumurmėjo Sneideris. — Kur jis?

Jaunuolis žvilgtelėjo į kompiuterį.

— Pradėjo prieš tris valandas. Tikriausiai jau prie tryliktos duobutės.

Ant stalo gulėjo kelių golfo automobilių rakteliai. Sneideris paėmė atsitiktinį raktą su pakabučiu.

— Ar penktasis įkrautas?

— Èė... Taip, visi įkrauti, bet...

— Dėkoju.

Sneideris pagriebė nuo stovo rezultatų kortelę, kurioje buvo surašyti žaidimo taškai. Kitoje pusėje rado golfo aikštyno planą su visomis trasomis. Jis jau apsisukęs ketino išeiti iš pastato, kai vaikas riktelėjo:

— Saugumo sumetimais negaliu jūsų išleisti vieno į aikštyną!

— Patikėkite, jums bus geriau, jei liksite čia.

— Tada bent jau iškviesiu klubo vadybininką.

— Kvieskite.

Sneideris lauke susirado penktu numeriu pažymėtą automobilį ir įsėdęs jį užvedė. Net ir nuspaudus greičio pedalą iki pat dugno, automobilis riedėjo vos penkiolikos kilometrų per valandą greičiu. Vėjyje išskleidęs kortelę, Sneideris greitai peržvelgė informaciją ir nuriedėjo per pievą link tryliktos duobutės.

Golfo žaidimas šiaip ar taip nebūtų tęsėsis ilgai, nes virš aikštyno tvenkėsi tamsūs debesys, stiprėjo vėjas, o tolumoje dundėjo griaustinis. Prie tryliktos duobutės žaidėjų nebuvo, tad Sneideris pasuko trumpiausiu keliu per žalią kalvą ir pro tvenkinį nuvažiavo prie dvyliktos duobutės. Nors leidosi nuokalne ir vis dar spaudė pedalą, elektromobilis vos riedėjo. Iš tolo pamatė stovinčias tris poretas. Vyras, išvydęs Sneiderį, piktai pakėlė rankas ir ėmė mojuoti lazdomis.

Tačiau Sneideris, nekreipdamas dėmesio, važiavo tiesiai prie jų. Kuo labiau artėjo, tuo garsiau vyras šaukė. *Nagi, užsičiaupkite!* Tada jis pamatė, kad prie dvyliktos duobutės ant dviejų staliukų įrengtas nedidelis užkandžių bufetas. Matyt, Frankė svečiams suruošė vakarinę iškylą ir vaišino klubo restorano patiekalais. Net padavėjas pilstė šampaną į taures.

Sustojęs prie draugijos Sneideris išlipo iš automobilio.

— Ar išprotėjote? — šaukė vienas iš vyrų.

— Tuoj pat nešdinkitės iš trasos! — šaukė kitas.

O moterys laikėsi nuošaliai. Jos taip pat rankose laikė lazdas. Panašu, varžėsi dvi komandos — vyrai prieš moteris.

— Ar iš viso žinote, kas mes tokie?! — vėl suriko pirmasis.

— Mane tai domina mažiausiai, — atkirto Sneideris ir nužingsniavo prie prokuroro Frankės.

Aukštas žilstelėjęs vyras vilkėjo raudonai ir geltonai languotas kelnes, žalią liemenę, o ant galvos buvo užsivožęs kepurę su snapeliu. Atpažinęs Sneiderį, jis mostelėjo rankomis, tildydamas svečius.

— Viskas gerai, nusiraminkite. Sneideri, ko jums reikia? Ir, po velnių, gal galite greičiau! — tarė žiūrėdamas į dangų. — Norime baigti partiją, kol neprapliupo lyti.

— Nesijaudinkite, ilgai netrukdysiu. Man reikia leidimo stebėti telekomunikacinius ryšius.

Frankė nervingai šyptelėjo.

— Jūs rimtai?

— O atrodo, kad juokaučiau?

Suraukęs antakius, Sneideris nužvelgė kitas dvi poras, smalsiai stebinčias pokalbininkus. Sneideris pažinojo tik prokuroro žmoną. Ji buvo maždaug sutuoktinio amžiaus, įpusėjusi šeštą dešimtį. Visi kiti — tikriausiai draugai, pakviesti pažaisti. Ir nustebinti. Sneideris iš kišenės išsitraukė telefoną.

— Šis išmanusis telefonas užregistruotas Vokietijos telekome. Šiandien, lygiai penktą vakaro, sulaukiau skambučio, pokalbis tęsėsi vos penkiolika sekundžių.

— Spėju, numeris įslaptintas ir jūs norite sužinoti, kas tas slaptasis gerbėjas.

Sneideris linktelėjo galva.

— Turiu sužinoti.

Frankė susiraukė.

— Visi ryšio duomenys saugomi pusę metų. Nesvarbu, nu-

meriai paslėpti ar ne. Ar negalite palaukti iki rytojaus? Taigi matote, kad aš...

— Ar būčiau čia, jei galėčiau laukti? Informacijos reikia *nedelsiant!*

— Ir kodėl negalite palaukti iki ryto?

Sneideris žvilgtelėjo į poreles, nenuleidžiančias nuo jų akių. Tarsi jis būtų egzotinė būtybė. Tada tyliai tarė:

— Prieš daug metų pakviečiau Sabiną Nemic į akademiją ir išugdžiau profesionalę. Ji — viena geriausių tyrėjų, kada nors dirbusių BKA. Bet prieš savaitę, vykdydama užduotį, ji paskendo Kaliningrade. Šiandien per pietus Miunchene vyko gedulinga atsišveikinimo ceremonija.

— Sneideri, jau girdėjau. Apgailestauju, kad netekote kolegės, bet...

— Tai ji man skambino.

Frankė išpūtė akis.

— O ji gyva?

— Kol kas... — atsakė Sneideris ir išdėstė Frankei pokalbio detales.

Šis linksėjo, kramtydamas lūpą.

— Suprantu... bet kodėl to nepasakėte telefonu?

— Pirma, būtumėte neatsiliepęs ir, antra, būtumėte pasiūlęs susitikti rytoj jūsų kabinete.

Frankė žvilgtelėjo į žmoną.

— Kas sakė, kad dabar nepasiūlysiu susitikti rytoj?

— Tokiu atveju nė per žingsnį nesitrauksiu su golfo automobiliu ir tol nervinsiu, kol imsite klysti ir susigadinsite asmeninį rezultatą. Nebent gausiu teisėjo patvirtintą nutartį, kuri įpareigotų telekomunikacijos įmonę pateikti ryšio duomenis.

Frankė kiek tyliau sušnypštė:

— Sneideri, jūs vėl su kaupu pateisinsite bjaurybės reputaciją.

— Žinote, tokie žodžiai skamba kaip komplimentas. Ir pati-

kėkite, jūs dar niekada nematėte bjaurybės Sneiderio, — pareiškė jis, žiūrėdamas tiesiai Frankei į akis.

— Na, gerai, — atsiduso šis. — Viskuo pasirūpinsiu.

Bet Sneideris nė nekrustelėjo.

— Kas dar? — paklausė prokuroras.

— Dabar, skubiai! — reikalavo Sneideris.

Frankė gūžtelėjo pečiais.

— Neturiu telefono.

Sneideris įbruko jam į rankas savąjį ir padiktavo savaitgalį budinčio teisėjo telefono numerį. Prokuroras atsidusęs surinko numerį.

Pokalbis truko vos dvi minutes. Prokuroras trumpai ir tiksliai nupasakojo situaciją, galiausiai pabrėžė, kad būtina paskubėti. Trumpai luktelėjęs padėkojo ir gražino Sneideriui telefoną.

— Rytoj anksti ryte turėtume sulaukti sprendimo.

Sneideris įsikišo telefoną į kišenę.

— Dėkoju.

— Ir kitą kartą...

— Deja, neturiu laiko ilgiau kalbėtis, — pertraukė jį Sneideris, žiūrėdamas į laikrodį. — Turiu judėti!

Jis įsėdo į golfo automobilį ir nuvažiavo.

Pakeliui į klubo pastatą, prie kurio vis dar laukė taksi, virš galvos garsiai sugriaudėjo, dangų nuplieskė žaibai ir ėmė kristi pirmieji lietaus lašai.